

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติ
ยาเสพติดให้โทษ
พ.ศ. ๒๕๒๒

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๒
เป็นปีที่ ๓๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒”

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

- (๑) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พระพุทธศักราช ๒๔๖๕
- (๒) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พระพุทธศักราช ๒๔๗๙
- (๓) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๔) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๕
- (๕) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๔
- (๖) พระราชบัญญัติกัญชา พระพุทธศักราช ๒๔๗๗
- (๗) พระราชบัญญัติพืชกระท่อม พระพุทธศักราช ๒๕๔๖

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๖/ตอนที่ ๖๓/ฉบับพิเศษ หน้า ๔๐/๒๗ เมษายน ๒๕๒๒

“ยาเสพติดให้โทษ”^๒ หมายความว่า สารเคมีหรือวัตถุชนิดใด ๆ ซึ่งเมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใด ๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มขนาดการเสพขึ้นเป็นลำดับ มีอาการถอนยาเมื่อขาดยา มีความต้องการเสพทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงตลอดเวลา และสุขภาพโดยทั่วไปจะทรุดโทรมลง กับให้รวมตลอดถึงพืชหรือส่วนของพืชที่เป็นหรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษหรืออาจใช้ผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษและสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษด้วย ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่หมายความถึงยาสามัญประจำบ้านบางตำรับตามกฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษผสมอยู่

“ผลิต” หมายความว่า เพาะ ปลูก ทำ ผสม ปูรง แปรสภาพ เปลี่ยนรูปสังเคราะห์ทางวิทยาศาสตร์ และให้หมายความรวมถึงการแบ่งบรรจุ หรือรวมบรรจุด้วย

“จำหน่าย” หมายความว่า ขาย จ่าย แจก แลกเปลี่ยน ให้

“นำเข้า” หมายความว่า นำหรือสั่งเข้ามาในราชอาณาจักร

“ส่งออก” หมายความว่า นำหรือส่งออกนอกราชอาณาจักร

“เสพ”^๓ หมายความว่า การรับยาเสพติดให้โทษเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าด้วยวิธีใด

“ติดยาเสพติดให้โทษ”^๔ หมายความว่า เสพเป็นประจำติดต่อกันและตกอยู่ในสภาพที่จำเป็นต้องพึ่งยาเสพติดให้โทษนั้น โดยสามารถตรวจพบสภาพเช่นว่านั้นได้ตามหลักวิชาการ

“หน่วยการใช้”^๕ หมายความว่า เม็ด ชอง ขวด หรือหน่วยอย่างอื่นที่ทำขึ้นซึ่งโดยปกติสำหรับการใช้เสพนั่งครั้ง

“การบำบัดรักษา”^๖ หมายความว่า การบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษ ซึ่งรวมถึงตลอดถึงการฟื้นฟูสมรรถภาพและการติดตามผลหลังการบำบัดรักษาด้วย

“สถานพยาบาล”^๗ หมายความว่า โรงพยาบาล สถานพยาบาล สถานพักฟื้น หรือสถานอื่นใดเฉพาะที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้เป็นสถานที่ทำการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษ

^๒ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ยาเสพติดให้โทษ” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๔

^๓ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เสพ” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๐

^๔ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ติดยาเสพติดให้โทษ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๐

^๕ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “หน่วยการใช้” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕

^๖ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “การบำบัดรักษา” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๐

^๗ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “สถานพยาบาล” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕

มาตรา ๙๖^{๖๔} ผู้รับอนุญาตผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖๒ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๙๗ ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกสำหรับความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้ากระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้อีกในระหว่างที่ยังต้องรับโทษอยู่หรือภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษ หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นอีกกึ่งหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง

มาตรา ๙๘ ผู้ใดต้องโทษตามมาตรา ๙๑ หรือมาตรา ๙๒ เป็นครั้งที่สามเมื่อพ้นโทษแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่โดยคำสั่งรัฐมนตรีนำไปควบคุมไว้ ณ สถานพยาบาลที่รัฐมนตรีประกาศจัดตั้งขึ้นโดยเฉพาะ และให้ทำการบำบัดรักษาจนกว่าจะได้รับการรับรองเป็นหนังสือจากพนักงานเจ้าหน้าที่ที่รัฐมนตรีกำหนดว่าเป็นผู้ได้รับการบำบัดรักษาครบถ้วนตามระเบียบข้อบังคับเพื่อควบคุมการบำบัดรักษาและระเบียบวินัยสำหรับสถานพยาบาลดังกล่าวแล้ว

มาตรา ๙๙^{๖๕} ผู้ใดหลบหนีไปในระหว่างที่ถูกควบคุมไว้ ณ สถานพยาบาลตามมาตรา ๙๘ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๐^{๖๖} กรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ หรือข้าราชการหรือพนักงานองค์การหรือหน่วยงานของรัฐผู้ใดผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษ หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว อันเป็นการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น

มาตรา ๑๐๐/๑^{๖๗} ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษจำคุกและปรับ ให้ศาลลงโทษจำคุกและปรับด้วยเสมอ โดยคำนึงถึงการลงโทษในทางทรัพย์สินเพื่อป้องปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ

ถ้าศาลเห็นว่าการกระทำความผิดของผู้ใดเมื่อได้พิเคราะห์ถึงความร้ายแรงของการกระทำความผิด ฐานะของผู้กระทำความผิดและพฤติการณ์ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว กรณีมีเหตุอันสมควรเป็นการเฉพาะราย ศาลจะลงโทษปรับน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้

มาตรา ๑๐๐/๒^{๖๘} ถ้าศาลเห็นว่าผู้กระทำความผิดผู้ใดได้ให้ข้อมูลที่สำคัญและเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษต่อพนักงาน

^{๖๔} มาตรา ๙๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕

^{๖๕} มาตรา ๙๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕

^{๖๖} มาตรา ๑๐๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕

^{๖๗} มาตรา ๑๐๐/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕

ฝ่ายปกครอง หรือตำรวจ หรือพนักงานสอบสวน ศาลจะลงโทษผู้นั้นน้อยกว่าอัตราโทษขั้นต่ำที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นก็ได้

มาตรา ๑๐๑^{๖๖} ในกรณีที่มีการยึดยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ประเภท ๒ หรือประเภท ๓ ตามมาตรา ๔๙ (๒) หรือตามกฎหมายอื่นและไม่มีการฟ้องคดีต่อศาล ถ้าไม่มีผู้ใดมาอ้างว่าเป็นเจ้าของภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันที่ยึด ให้ยาเสพติดให้โทษนั้นตกเป็นของกระทรวงสาธารณสุข

มาตรา ๑๐๑ ทวิ^{๖๗} ในกรณีที่มีการยึดยาเสพติดให้โทษในประเภท ๔ หรือประเภท ๕ ตามมาตรา ๔๙ (๒) หรือตามกฎหมายอื่น ไม่ว่าจะมีการฟ้องคดีต่อศาลหรือไม่ก็ตาม เมื่อได้มีการตรวจพิสูจน์ชนิดและปริมาณแล้วว่าเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภทดังกล่าว โดยบันทึกรายงานการตรวจพิสูจน์ไว้ ให้กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมายทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

มาตรา ๑๐๒ บรรดา ยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ ประเภท ๒ ประเภท ๔ หรือประเภท ๕ เครื่องมือ เครื่องใช้ ยานพาหนะหรือวัตถุอื่นซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ริบเสียทั้งสิ้น

มาตรา ๑๐๒ ทวิ^{๖๘} ในกรณีที่มีการฟ้องคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ หรือในประเภท ๒ ต่อศาล และได้มีการโต้แย้งเรื่องประเภท จำนวน หรือน้ำหนักของยาเสพติดให้โทษ ถ้าศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ริบยาเสพติดให้โทษดังกล่าวตามมาตรา ๑๐๒ หรือตามกฎหมายอื่น และไม่มีคำเสนอว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงไม่ได้รับรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ริบยาเสพติดให้โทษนั้น ให้กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมายทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๑๐๓ ในขณะที่ยังไม่มีประกาศระบุชื่อยาเสพติดให้โทษตามมาตรา ๘ (๑) แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้

^{๖๖} มาตรา ๑๐๐/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕

^{๖๗} มาตรา ๑๐๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๐

^{๖๘} มาตรา ๑๐๑ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๐

^{๖๙} มาตรา ๑๐๒ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๓

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยยาเสพติดให้โทษที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันได้ใช้บังคับมานานแล้วและมีบทบัญญัติที่ไม่เหมาะสมกับกาลสมัย สมควรปรับปรุงกฎหมายดังกล่าวเพื่อให้การปราบปรามและควบคุมยาเสพติดให้โทษเป็นไปโดยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและเพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยยาเสพติดให้โทษซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิกอยู่ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ปรียนันท์/แก้ไข

๔ / ๒ / ๔๕

A+B(C)

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๘^๗

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

- (๑) พระราชบัญญัติฝิ่น พุทธศักราช ๒๔๗๒
- (๒) พระราชบัญญัติฝิ่น พ.ศ. ๒๔๗๒ แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๖
- (๓) พระราชบัญญัติฝิ่นแก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๗๘
- (๔) พระราชบัญญัติฝิ่น (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๔๘๑
- (๕) พระราชบัญญัติฝิ่น (ฉบับที่ ๕) พุทธศักราช ๒๔๘๕
- (๖) พระราชบัญญัติฝิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๔๙๔
- (๗) พระราชบัญญัติฝิ่น (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๐๒
- (๘) พระราชบัญญัติฝิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๐๓

มาตรา ๑๐ ในขณะที่ไม่มีประกาศให้ฝิ่น มุลฝิ่น หรือพันธุฝิ่น เป็นยาเสพติดให้โทษประเภทใดตามมาตรา ๗ และมาตรา ๘ (๑) ให้ฝิ่นหรือมุลฝิ่นตามกฎหมายว่าด้วยฝิ่นเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท ๒ และพันธุฝิ่นตามกฎหมายว่าด้วยฝิ่นเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๕

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๗ ลงวันที่ ๙ ธันวาคม ๒๕๐๑ ประกาศยกเลิกการเสพฝิ่นและการจำหน่ายฝิ่นทั่วราชอาณาจักร กฎหมายฝิ่นจึงยังคงใช้บังคับแต่เฉพาะเรื่องฐานความผิด และบทกำหนดโทษเท่านั้น ฉะนั้นจึงเห็นสมควรยกเลิกพระราชบัญญัติฝิ่น พุทธศักราช ๒๔๗๒ และฉบับแก้ไขเพิ่มเติมทั้งหมด โดยกำหนดให้ฝิ่นเป็นยาเสพติดให้โทษตามพระราชบัญญัตินี้ นอกจากนี้ยาเสพติดให้โทษประเภทพืชกระท่อมเป็นยาเสพติดให้โทษที่มีอันตรายน้อยกว่ายาเสพติดให้โทษประเภทกัญชา จึงเห็นควรกำหนดบทลงโทษของยาเสพติดให้โทษประเภทพืชกระท่อมให้ต่ำลงเพื่อความเหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

^๗ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๒/ตอนที่ ๑๕๔/ฉบับพิเศษ หน้า ๓๑/๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๘

พรพิมล/แก้ไข

๑๑ ม.ค ๒๕๕๕

A+B(C)

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๐^{๙๔}

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ มิได้นิยามคำว่า “เสพ” ให้แตกต่างจากคำว่า “ติดยาเสพติดให้โทษ” และมีได้นิยามคำว่า “บำบัดรักษา” ไว้ ซึ่งทำให้มีปัญหาในทางปฏิบัติ และบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับความหมายและการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๓ และการยึดยาเสพติดให้โทษในประเภทต่าง ๆ ยังไม่เหมาะสมกับทางปฏิบัติในปัจจุบัน ตลอดจนยังไม่มีบทกำหนดโทษสำหรับผู้ที่ยุยงส่งเสริมหรือกระทำได้ด้วยประการใด ๆ อันเป็นการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการที่ผู้อื่นเสพยาเสพติดให้โทษโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ และไม่มีบทกำหนดโทษสำหรับผู้บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดให้โทษเป็นปกติธุระโดยมิได้กระทำในสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัตินี้ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยนิยามถ้อยคำดังกล่าวให้ชัดเจน และแก้ไขบทบัญญัติเกี่ยวกับความหมายและการจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๓ และการยึดยาเสพติดให้โทษให้เหมาะสมและตรงกับทางปฏิบัติยิ่งขึ้นตลอดจนเพิ่มบทกำหนดโทษสำหรับกรณีเช่นนั้น และสมควรปรับปรุงอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้ ด้วยเพื่อให้สามารถเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตจำหน่ายยาเสพติดให้โทษในประเภท ๓ และใบอนุญาตมีไว้ในครอบครองซึ่งยาเสพติดให้โทษในประเภท ๔ ได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พรพิมล/แก้ไข

๑๕ ม.ค ๒๕๕๕

A+B(C)

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๓^{๙๕}

มาตรา ๔ บรรดาความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเภท ๑ หรือในประเภท ๒ ที่ไม่ได้มีการโต้แย้งเรื่องประเภท จำนวน หรือน้ำหนักของยาเสพติดให้โทษ ถ้าศาลชั้นต้นได้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รับยาเสพติดให้โทษดังกล่าวตามมาตรา ๑๐๒ หรือตามกฎหมายอื่น ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและไม่มีคำเสนอว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงไม่ได้รับเป็นใจด้วยในการกระทำความผิดภายในกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้รับยาเสพติดให้โทษนั้น ให้กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมายทำลายหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ตามระเบียบที่กระทรวงสาธารณสุขกำหนด

^{๙๔} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๔/ตอนที่ ๒๖๙/ฉบับพิเศษ หน้า ๔๙/๒๘ ธันวาคม ๒๕๓๐

^{๙๕} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๗/ตอนที่ ๑๑๑ ก/หน้า ๓๕/๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันคดียาเสพติดให้โทษมีปริมาณเพิ่มขึ้นทุกปี และการพิจารณาคดีต้องใช้เวลาอันกว่าคดีจะถึงที่สุด ในระหว่างนั้นศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ริบของกลางยาเสพติดให้โทษตามมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือตามกฎหมายอื่น พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ยังไม่มีบทบัญญัติให้กระทรวงสาธารณสุข หรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมายมีอำนาจทำลายหรือนำของกลางยาเสพติดให้โทษไปใช้ประโยชน์ได้ ส่งผลให้รัฐต้องสิ้นเปลืองงบประมาณเป็นจำนวนมากในแต่ละปี เพื่อการเก็บรักษาและดูแลของกลางยาเสพติดให้โทษไม่ให้สูญหาย ดังนั้น เพื่อเป็นการประหยัดงบประมาณ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ เพื่อให้กระทรวงสาธารณสุขหรือผู้ซึ่งกระทรวงสาธารณสุขมอบหมายมีอำนาจทำลายยาเสพติดให้โทษที่ศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งให้ริบหรือนำยาเสพติดให้โทษดังกล่าวไปใช้ประโยชน์ได้ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ปรียนันท/แก้ไข

๔ / ๓ / ๔๕

A+B(C)

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕^{๔๐}

มาตรา ๓๘ ในระหว่างที่ยังมิได้มีกฎกระทรวงหรือประกาศตามมาตรา ๑๕ วรรคสอง มาตรา ๑๖ วรรคสอง มาตรา ๒๐ วรรคสี่ มาตรา ๔๘ วรรคสาม มาตรา ๔๘/๑ วรรคสอง และมาตรา ๖๐ วรรคสอง ให้รัฐมนตรีหรือผู้อนุญาตแล้วแต่กรณีพิจารณานุญาตได้ตามที่เห็นสมควร

มาตรา ๓๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากสภาพปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ ในปัจจุบันนับวันจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น สมควรปรับปรุงพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยแก้ไขโทษในความผิดเกี่ยวกับการมีไว้ในครอบครอง มีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษจำนวนเล็กน้อยให้มีโทษขั้นสูงลดลงเพื่อให้เหมาะสมกับความผิด และให้บุคคลซึ่งต้องหาว่าเสพเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพตามกฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด และให้ศาลสามารถลงโทษได้เมื่อมีคำรับสารภาพโดยพนักงานอัยการไม่ต้องสืบพยานประกอบเสมอไป และให้ศาล

^{๔๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๙/ตอนที่ ๙๖ ก/หน้า ๘/๓๐ กันยายน ๒๕๔๕

สามารถใช้มาตรการรอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษได้กว้างขวางขึ้น นอกจากนี้สมควรมีมาตรการให้ทางราชการสามารถขออนุญาตผลิต นำเข้า ส่งออก จำหน่าย หรือมีไว้ในครอบครอง ซึ่งยาเสพติดให้โทษเพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ และสมควรเพิ่มมาตรการในการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษโดยให้มีการค้นได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น การให้มีอำนาจสั่งตรวจหรือทดสอบว่าบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดมียาเสพติดให้โทษอยู่ในร่างกายหรือไม่ และเพิ่มขอบเขตให้ผู้เสพและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย หรือผู้เสพและจำหน่ายซึ่งยาเสพติดให้โทษที่มีจำนวนเล็กน้อย มีโอกาสสมัครใจเข้ารับการรักษาได้กว้างขวางขึ้น รวมทั้งปรับปรุงบทกำหนดโทษให้ลดหลั่นกันตามความร้ายแรงของการกระทำความผิดและใช้มาตรการโทษปรับเป็นหลักในการลงโทษผู้กระทำความผิดที่มุ่งหมายประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ตลอดจนกำหนดมาตรการควบคุมการครอบครองเพื่อจำหน่ายยาทั่วไปซึ่งมีส่วนผสมของยาเสพติดให้โทษและกำหนดวิธีการและควบคุมการโฆษณาเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ การบำบัดรักษา สถานพยาบาลและผู้ประกอบวิชาชีพในสถานพยาบาล เพื่อให้อยู่ในขอบเขตที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พร

อรดา/จัดทำ

๑๑ มีนาคม ๒๕๕๖

อรดา/ตรวจ

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๗

วชิระ/ปรับปรุง

๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๙

วคิน/ปรับปรุง

๒ มีนาคม ๒๕๕๒

ภาคผนวก ข.

**THE UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST ILLICIT
TRAFFIC IN NARCOTIC DRUGS AND PSYCHOTROPIC
SUBSTANCES 1988**

UNITED NATIONS CONVENTION

AGAINST ILLICIT TRAFFIC IN

NARCOTIC DRUGS AND

PSYCHOTROPIC SUBSTANCES,

1988

UNITED NATIONS

**FINAL ACT OF THE UNITED NATIONS CONFERENCE
FOR THE ADOPTION OF A CONVENTION AGAINST
ILLICIT TRAFFIC IN NARCOTIC DRUGS AND
PSYCHOTROPIC SUBSTANCES**

1. The General Assembly of the United Nations, by its resolution 39/141 of 14 December 1984, requested the Economic and Social Council of the United Nations, "taking into consideration Article 62, paragraph 3, and Article 66, paragraph 1, of the Charter of the United Nations and Council resolution 9 (1) of 16 February 1946, to request the Commission on Narcotic Drugs to initiate at its thirty-first session, to be held in February 1985, as a matter of priority, the preparation of a draft convention against illicit traffic in narcotic drugs which considers the various aspects of the problem as a whole and, in particular, those not envisaged in existing international instruments . . .".

2. In furtherance of the foregoing request, and the follow-up action by the Commission on Narcotic Drugs and the Economic and Social Council, the Secretary-General of the United Nations prepared the initial text of a draft Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances. On the basis of the comments made thereon by Governments and the deliberations of the Commission on Narcotic Drugs on that draft at its thirty-second session in 1987, the Secretary-General prepared a consolidated working document, which was circulated to all Governments in April 1987 and was considered at two sessions of an open-ended intergovernmental expert group. On 7 December 1987, the General Assembly adopted resolution 42/111, which gave further instructions for advancing the preparation of the draft Convention. As the time available to the expert group had not permitted thorough consideration of all the articles, the General Assembly requested the Secretary-General to consider convening a further intergovernmental expert group, meeting for two weeks immediately prior to the tenth special session of the Commission on Narcotic Drugs in February 1988, to continue revision of the working document on the draft Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances and, if possible, to reach agreement on the Convention. At its tenth special session, held at Vienna from 8 to 19 February 1988, the Commission on Narcotic Drugs

reviewed the text of the draft Convention and decided that certain articles thereof should be referred to the Conference to be convened to adopt a Convention. The Commission also recommended certain means to the Economic and Social Council to further the preparation of the draft Convention.

3. The Economic and Social Council, by its resolution 1988/8 of 25 May 1988, having recalled the preparatory work undertaken pursuant to General Assembly resolution 39/141 by the competent United Nations organs, decided "to convene, in accordance with Article 62, paragraph 4, of the Charter of the United Nations and within the provisions of General Assembly resolution 366 (IV) of 3 December 1949, a conference of plenipotentiaries for the adoption of a convention against illicit traffic in narcotic drugs and psychotropic substances". By its decision 1988/120, also adopted on 25 May 1988, the Council decided that the Conference should be held at Vienna from 25 November to 20 December 1988 and that the Secretary-General should send invitations to participate in the Conference to those who had been invited to participate in the International Conference on Drug Abuse and Illicit Trafficking, held at Vienna from 17 to 26 June 1987.

4. By its resolution 1988/8, the Economic and Social Council also decided to convene a review group for the Conference to review the draft texts of certain articles and the draft Convention as a whole to achieve overall consistency in the text to be submitted to the Conference. The Review Group on the draft Convention met at the United Nations Office at Vienna from 27 June to 8 July 1988 and adopted a report to the Conference (E/CONF.82/3).

5. The United Nations Conference for the Adoption of a Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances met at the Neue Hofburg at Vienna from 25 November to 20 December 1988.

6. Pursuant to Economic and Social Council resolution 1988/8 of 25 May 1988 and its decision 1988/120 of the same date, the Secretary-General invited to the Conference:

(a) All States;

(b) Namibia, represented by the United Nations Council for Namibia;

(c) Representatives of organizations that have received a standing invitation

from the General Assembly to participate in the sessions and the work of all international conferences convened under its auspices in the capacity of observers to participate in the Conference in that capacity, in accordance with Assembly resolutions 3237 (XXIX) of 22 November 1974 and 31/152 of 20 December 1976;

(d) Representatives of the national liberation movements recognized in its region by the Organization of African Unity to participate in the Conference in the capacity of observers, in accordance with General Assembly resolution 3280 (XXIX) of 10 December 1974;

(e) The specialized agencies and the International Atomic Energy Agency, as well as interested organs of the United Nations, to be represented at the Conference;

(f) Other interested intergovernmental organizations to be represented by observers at the Conference;

(g) Interested non-governmental organizations in consultative status with the Economic and Social Council and other interested non-governmental organizations that may have a specific contribution to make to the work of the Conference to be represented by observers at the Conference.

7. The delegations of the following 106 States participated in the Conference:

Afghanistan, Albania, Algeria, Argentina, Australia, Austria, Bahamas, Bahrain, Bangladesh, Barbados, Belgium, Bolivia, Botswana, Brazil, Bulgaria, Burma, Byelorussian Soviet Socialist Republic, Cameroon, Canada, Cape Verde, Chile, China, Colombia, Costa Rica, Cote d'Ivoire, Cuba, Cyprus, Czechoslovakia, Denmark, Dominican Republic, Ecuador, Egypt, Ethiopia, Finland, France, German Democratic Republic, Germany, Federal Republic of, Ghana, Greece, Guatemala, Guinea, Holy See, Honduras, Hungary, India, Indonesia, Iran (Islamic Republic of), Iraq, Ireland, Israel, Italy, Jamaica, Japan, Jordan, Kenya, Kuwait, Libyan Arab Jamahiriya, Luxembourg, Madagascar, Malaysia, Malta, Mauritania, Mauritius, Mexico, Monaco, Morocco, Nepal, Netherlands, New Zealand, Nicaragua, Nigeria, Norway, Oman, Pakistan, Panama, Papua New Guinea, Paraguay, Peru, Philippines, Poland,

Portugal, Qatar, Republic of Korea, Saudi Arabia, Senegal, Spain, Sri Lanka, Sudan, Suriname, Sweden, Switzerland, Thailand, Tunisia, Turkey, Ukrainian Soviet Socialist Republic, Union of Soviet Socialist Republics, United Arab Emirates, United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, United Republic of Tanzania, United States of America, Uruguay, Venezuela, Viet Nam, Yemen, Yugoslavia and Zaire.

8. The representatives of the following national liberation movements, invited to the Conference by the Secretary-General, attended and participated as provided for in the rules of procedure of the Conference (E/CONF.8217): Pan Africanist Congress of Azania and South West Africa People's Organization.

9. The representatives of the following specialized agencies, invited to the Conference by the Secretary-General, attended and participated as provided for in the rules of procedure of the Conference: International Civil Aviation Organization, International Labour Organisation, United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization, United Nations Industrial Development Organization and World Health Organization.

10. The representatives of the following other intergovernmental organizations, invited to the Conference by the Secretary-General, attended and participated as provided for in the rules of procedure of the Conference: Arab Security Studies and Training Center, Colombo Plan Bureau, Council of Europe, Customs Co-operation Council, European Economic Community, International Criminal Police Organization, League of Arab States and South American Agreement on Narcotic Drugs and Psychotropic Substances.

The representatives of the following interested United Nations organs and related bodies, invited to the Conference by the Secretary-General, attended and participated as provided for in

11. the rules of procedure of the Conference: Centre for Social Development and Humanitarian Affairs, International Narcotics Control Board, United Nations Asia and Far East Institute for the Prevention of Crime and the Treatment of Offenders and United Nations Fund for Drug Abuse Control.

12. Observers from the following non-governmental organizations, invited to the Conference by the Secretary-General, attended and participated as provided for in the rules of procedure of the Conference: Baha'i International Community, Caritas Internationalis, Centro Italiano de Solidarity, Colombia Therapeutic Communities, Co-ordinating Board of Jewish Organizations,

Cruz Blanca Panama, Drug Abuse Prevention Programme, European Union of Women, Integrative Drogenhilfe a.d. Fachhochschule Ffm. e.v., International Abolitionist Federation, International Advertising Association, International Air Transport Association, International Association of Democratic Jurists, International Association of Lions Clubs, International Catholic Child Bureau, International Chamber of Commerce, International Confederation of Free Trade Unions, International Council on Women, International Council of Alcohol and Addictions, International Federation of Business and Professional Women, International Federation of Social Workers, International Pharmaceutical Federation, International Schools Association, Islamic African Relief Agency, Opium De-addiction Treatment, Training and Research Trust, Pace United Kingdom International Affairs, Pax Romana, Soroptimist International, World Association of Girl Guides and Girl Scouts, World Union of Catholic Women's Organizations and Zonta International Committee.

13. The Conference elected Mr. Guillermo Bedregal Gutierrez (Bolivia) as President.

14. The Conference elected as Vice-Presidents the representatives of the following States: Algeria, Argentina, Bahamas, China, Cote d'Ivoire, France, Iran (Islamic Republic of), Japan, Kenya, Malaysia, Mexico, Morocco, Nigeria, Pakistan, Philippines, Senegal, Sudan, Sweden, Turkey, Union of Soviet Socialist Republics, United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, United States of America, Venezuela and Yugoslavia.

15. The Conference elected Mrs. Mervat Tallawy (Egypt) as Rapporteur-General.

16. The following Committees were set up by the Conference:

General Committee

Chairman: The President of the Conference

Members: The President and Vice-Presidents of the Conference, the Rapporteur-General of the Conference, the Chairmen of the Committees of the Whole and the Chairman of the Drafting Committee.

Committees of the Whole

Committee I

Chairman: Mr. Gioacchino Polimeni (Italy)

Vice-Chairman: Mr. M.A. Hena (Bangladesh)

Rapporteur: Mr. Oskar Hugler (German Democratic Republic)

Committee II

Chairman: Mr. Istvan Bayer (Hungary)

Vice-Chairman: Mr. L.H.J.B. van Gorkom (Netherlands)

Rapporteur: Mrs. Yolanda Fernandez Ochoa (Costa Rica)

Drafting Committee

Chairman: Mr. M.V.N. Rao (India)

Vice-Chairman: Mr. Hashem M. Kuraa (Egypt)

Members: The Chairman of the Drafting Committee and the representatives of the following States: Australia, Botswana, Canada, China, Colombia, Czechoslovakia, Egypt, France, Ghana, Iraq, Peru, Senegal, Spain and Union of Soviet Socialist Republics. The Rapporteurs of the Committees of the Whole participated ex officio in the work of the Drafting Committee in accordance with rule 49 of the rules of procedure of the Conference. Credentials Committee Chairman: Mr. Edouard Molitor (Luxembourg) Members: The representatives of the following States: Bolivia, Botswana, China, Cote d'Ivoire, Jamaica, Luxembourg, Thailand, Union of Soviet Socialist Republics and United States of America.

17. The Secretary-General of the United Nations was represented by Miss Margaret J.

Anstee, Under-Secretary-General, Director-General of the United Nations Office at Vienna.

Mr. Francisco Ramos-Galino, Director of the Division of Narcotic Drugs, was appointed by the Secretary-General as Executive Secretary.

18. The Conference had before it the report of the Review Group convened pursuant to Economic and Social Council resolution 1988/8 of 25 May 1988 (E/CONF.82/3). In addition to an account of the work of the Review Group, the report contained proposals submitted to the Review Group relating to the draft Convention for consideration by the Conference, and the text of the draft Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances (annex II). This draft Convention constituted the basic proposal for consideration by the Conference.

19. The Conference in the course of its work divided the articles contained in the draft

Convention between the two Committees of the Whole (Committee I and Committee II). Articles 1 to 5 and the preamble were referred to Committee I and the remaining articles to Committee II. The Committees of the Whole, after agreeing upon the text of a particular article, referred it to the Drafting Committee. The Committees of the Whole reported to the Conference on the outcome of their work and the Drafting Committee submitted to the Conference a complete text of the draft Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances (E/CONF.82/13).

20. On the basis of the deliberations set forth in the records of the Conference (E/CONF.82/SR.1 to 8) and of the Committees of the Whole (E/CONF.82/C.1/SR.1 to 33 and E/CONF.82/C.2/SR.1 to 34) and the reports of the Committees of the Whole (E/CONF.82/11 and E/CONF.82/12) and the Drafting Committee (E/CONF.82/13), the Conference drew up the following Convention:

United Nations Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances.

21. The foregoing Convention, which is subject to ratification, acceptance, approval or act of formal confirmation, and which shall remain open for accession, was adopted by the Conference on 19 December 1988 and opened for signature on 20 December 1988, in accordance with its provisions, until 28 February 1989 at the United Nations Office at Vienna and, subsequently, until 20 December 1989, at the Headquarters of the United Nations at New York, the Secretary-General of the United Nations being the depositary.

22. The Conference also adopted the following resolutions, which are annexed to this Final Act:

1. Exchange of information

2. Provisional application of the United Nations Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances

3. Provision of necessary resources to the Division of Narcotic Drugs and the secretariat of the International Narcotics Control Board to enable them to discharge the tasks entrusted to them under the International Drug Control Treaties

IN WITNESS WHEREOF the representatives have signed this Final Act.

DONE AT VIENNA this twentieth day of December one thousand nine hundred and eighty-eight, in a single copy, which will be deposited with the Secretary-General of the United Nations, in the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish languages, each text being equally authentic.

RESOLUTIONS ADOPTED BY THE UNITED NATIONS
CONFERENCE FOR THE ADOPTION OF A CONVENTION
AGAINST ILLICIT TRAFFIC IN NARCOTIC DRUGS AND
PSYCHOTROPIC SUBSTANCES

Resolution 1

EXCHANGE OF INFORMATION

The United Nations Conference for the Adoption of a Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances,

Calling attention to resolution III adopted by the 1961 United Nations Conference for the Adoption of a Single Convention on Narcotic Drugs, in which attention was drawn to the importance of the technical records on international drug traffickers of the International Criminal Police Organization and their use by that organization for the circulation of descriptions of such traffickers,

Considering the machinery developed by the International Criminal Police Organization for the timely and efficient exchange of crime investigation information between police authorities on a world-wide basis,

Recommends that the widest possible use should be made by police authorities of the records and communications system of the International Criminal Police Organization in achieving the goals of the United Nations Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances.

Resolution 2

PROVISIONAL APPLICATION OF THE UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST ILLICIT TRAFFIC IN NARCOTIC DRUGS AND PSYCHOTROPIC SUBSTANCES

The United Nations Conference for the Adoption of a Convention against Illicit Traffic in
Narcotic Drugs and Psychotropic Substances,

1. *Urges* States, to the extent that they are able to do so, to accelerate steps to ratify the United Nations Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances so that it enters into force as quickly as possible;
2. *Invites* States, to the extent that they are able to do so, to apply provisionally the measures provided in the Convention pending its entry into force for each of them; Requests *the Secretary-General to transmit the present resolution to the Economic and Social Council and the General Assembly.*

Resolution 3

PROVISION OF NECESSARY RESOURCES TO THE DIVISION OF
NARCOTIC DRUGS

AND

THE SECRETARIAT OF THE INTERNATIONAL NARCOTICS
CONTROL BOARD TO

ENABLE THEM TO DISCHARGE THE TASKS ENTRUSTED TO THEM

UNDER THE

INTER-

NATIONAL DRUG CONTROL TREATIES

The United Nations Conference for the Adoption of a Convention against Illicit Traffic in
Narcotic Drugs and Psychotropic Substances,

Recognizing that the Single Convention on Narcotic Drugs, 1953, that Convention as amended by
the 1972 Protocol Amending the Single Convention on Narcotic Drugs, 1953, and the Convention
on Psychotropic Substances 1971, remain the basis for international efforts in the control of
narcotic drugs and psychotropic substances, and that strict implementation both by Governments
and by the international control organs of the United Nations of the obligations arising from the
Conventions is essential to achieve their aims,

Considering that the United Nations Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and
Psychotropic Substances will create further obligations and financial outlays for Governments,
the Commission on Narcotic Drugs, the International Narcotics Control Board and their
secretariats,

Deeply disturbed by the impact of recent staffing and budgetary reductions on the capacity of
both the Division of Narcotic Drugs and the secretariat of the International Narcotics Control
Board to carry out fully their mandated programme of work,

1. *Urges* all Member States to take appropriate steps in the General Assembly as well as in the financial organs of the Assembly to assign the appropriate priority and approve the necessary budgetary appropriations with a view to providing the Division of Narcotic Drugs and the secretariat of the International Narcotics Control Board with the necessary resources to discharge fully the tasks entrusted to them under the United Nations Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances, the Single Convention on Narcotic Drugs, 1961, that Convention as amended by the 1972 Protocol Amending the Single Convention on Narcotic Drugs, 1961, and the Convention on Psychotropic Substances, 1971;

Requests the Secretary-General to take the necessary steps, within his competence, to give effect to the provisions of paragraph 1 above.

UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST ILICIT TRAFFIC IN NARCOTIC DRUGS AND PSYCHOTROPIC SUBSTANCES

The Parties to this Convention,

Deeply concerned by the magnitude of and rising trend in the illicit production of, demand for and traffic in narcotic drugs and psychotropic substances, which pose a serious threat to the health and welfare of human beings and adversely affect the economic, cultural and political foundations of society,

Deeply concerned also by the steadily increasing inroads into various social groups made by illicit traffic in narcotic drugs and psychotropic substances, and particularly by the fact that children are used in many parts of the world as an illicit drug consumers market and for purposes of illicit production, distribution and trade in narcotic drugs and psychotropic substances, which entails a danger of incalculable gravity,

Recognizing the links between illicit traffic and other related organized criminal activities which undermine the legitimate economies and threaten the stability, security and sovereignty of States,

Recognizing also that illicit traffic is an international criminal activity, the suppression of

which demands urgent attention and the highest priority,

Aware that illicit traffic generates large financial profits and wealth enabling transnational criminal organizations to penetrate, contaminate and corrupt the structures of government, legitimate commercial and financial business, and society at all its levels,

Determined to deprive persons engaged in illicit traffic of the proceeds of their criminal activities and thereby eliminate their main incentive for so doing,

Desiring to eliminate the root causes of the problem of abuse of narcotic drugs and psychotropic substances, including the illicit demand for such drugs and substances and the enormous profits derived from illicit traffic,

Considering that measures are necessary to monitor certain substances, including precursors, chemicals and solvents, which are used in the manufacture of narcotic drugs and psychotropic substances, the ready availability of which has led to an increase in the clandestine manufacture of such drugs and substances,

Determined to improve international co-operation in the suppression of illicit traffic by sea,

Recognizing that eradication of illicit traffic is a collective responsibility of all States and that, to that end, co-ordinated action within the framework of international co-operation is necessary,

Acknowledging the competence of the United Nations in the field of control of narcotic drugs and psychotropic substances and desirous that the international organs concerned with such control should be within the framework of that Organization,

Reaffirming the guiding principles of existing treaties in the field of narcotic drugs and psychotropic substances and the system of control which they embody,

Recognizing the need to reinforce and supplement the measures provided in the Single Convention on Narcotic Drugs, 1961, that Convention as amended by the 1972 Protocol Amending the Single Convention on Narcotic Drugs, 1961, and the 1971 Convention on

Psychotropic Substances, in order to counter the magnitude and extent of illicit traffic and its grave consequences,

Recognizing also the importance of strengthening and enhancing effective legal means for international co-operation in criminal matters for suppressing the international criminal activities of illicit traffic,

Desiring to conclude a comprehensive, effective and operative international convention that is directed specifically against illicit traffic and that considers the various aspects of the problem as a whole, in particular those aspects not envisaged in the existing treaties in the field of narcotic drugs and psychotropic substances,

Hereby agree as follows:

ภาคผนวก ค.

**UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST
TRANSNATIONAL ORGANIZED CRIME AND
THE PROTOCOLS THERETO1**

**UNITED NATIONS OFFICE ON DRUGS AND CRIME
Vienna**

**UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST
TRANSNATIONAL ORGANIZED CRIME
AND THE PROTOCOLS THERETO**

Foreword

With the signing of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime in Palermo, Italy, in December 2000, the international community demonstrated the political will to answer a global challenge with a global response. If crime crosses borders, so must law enforcement. If the rule of law is undermined not only in one country, but in many, then those who defend it cannot limit themselves to purely national means. If the enemies of progress and human rights seek to exploit the openness and opportunities of globalization for their purposes, then we must exploit those very same factors to defend human rights and defeat the forces of crime, corruption and trafficking in human beings.

One of the starkest contrasts in our world today is the gulf that exists between the civil and the uncivil. By “civil” I mean civilization: the accumulated centuries of learning that form our foundation for progress. By “civil” I also mean tolerance: the pluralism and respect with which we accept and draw strength from the world’s diverse peoples. And finally, I mean civil society: the citizens’ groups, businesses, unions, professors, journalists, political parties and others who have an essential role to play in the running of any society.

Arrayed against these constructive forces, however, in ever greater numbers and with ever stronger weapons, are the forces of what I call “uncivil society”. They are terrorists, criminals, drug dealers, traffickers in people and others who undo the good works of civil society. They take advantage of the open borders, free markets and technological advances that bring so many benefits to the world’s people. They thrive in countries with weak institutions, and they show no scruple about resorting to intimidation or violence. Their ruthlessness is the very antithesis of all we regard as civil. They are powerful, representing entrenched interests and the clout of a global enterprise worth billions of dollars, but they are not invincible.

The Millennium Declaration adopted by the Heads of State meeting at the United Nations in September 2000 reaffirmed the principles underlying our efforts and should serve to encourage all who struggle for the rule of law. The Declaration states that “men and women have the right to live their lives and raise their children in dignity, free from hunger and from the fear of violence, oppression or injustice”.

At the Millennium Summit, world leaders proclaimed freedom—from fear and from want—as one of the essential values in the twenty-first century. Yet the right to live in dignity,

free from fear and want, is still denied to millions of people around the world. It is denied to the child who is working as an indentured labourer in a sweatshop; to the father who must pay a bribe to get medical care for his son or daughter; to the woman who is condemned to a life of forced prostitution.

I believe the trafficking of persons, particularly women and children, for forced and exploitative labour, including for sexual exploitation, is one of the most egregious violations of human rights that the United Nations now confronts. It is widespread and growing. It is rooted in social and economic conditions in the countries from which the victims come, facilitated by practices that discriminate against women and driven by cruel indifference to human suffering on the part of those who exploit the services that the victims are forced to provide. The fate of these most vulnerable people in our world is an affront to human dignity and a challenge to every State, every people and every community. I therefore urge the Member States to ratify not only the United Nations Convention against Transnational Organized Crime, but also the Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, which can make a real difference in the struggle to eliminate this reprehensible trade in human beings.

Criminal groups have wasted no time in embracing today's globalized economy and the sophisticated technology that goes with it. But our efforts to combat them have remained up to now very fragmented and our weapons almost obsolete. The Convention gives us a new tool to address the scourge of crime as a global problem. With enhanced international cooperation, we can have a real impact on the ability of international criminals to operate successfully and can help citizens everywhere in their often bitter struggle for safety and dignity in their homes and communities.

The signing of the Convention in Palermo in December 2000 was a watershed event in the reinforcement of our fight against organized crime. I urge all States to ratify the Convention and the Protocols thereto at the earliest possible date and to bring these instruments into force as a matter of urgency.

Kofi A. Annan
Secretary-General

General Assembly resolution 55/25

of 15 November 2000

United Nations Convention against

Transnational Organized Crime

The General Assembly,

Recalling its resolution 53/111 of 9 December 1998, in which it decided to establish an open-ended intergovernmental ad hoc committee for the purpose of elaborating a comprehensive international convention against transnational organized crime and of discussing the elaboration, as appropriate, of international instruments addressing trafficking in women and children, combating the illicit manufacturing of and trafficking in firearms, their parts and components and ammunition, and illegal trafficking in and transporting of migrants, including by sea,

Recalling also its resolution 54/126 of 17 December 1999, in which it requested the Ad Hoc Committee on the Elaboration of a Convention against Transnational Organized Crime to continue its work, in accordance with resolutions 53/111 and 53/114 of 9 December 1998, and to intensify that work in order to complete it in 2000,

Recalling further its resolution 54/129 of 17 December 1999, in which it accepted with appreciation the offer of the Government of Italy to host a high-level political signing conference in Palermo for the purpose of signing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime (Palermo Convention) and the protocols thereto, and requested the Secretary-General to schedule the conference for a period of up to one week before the end of the Millennium Assembly in 2000,

Expressing its appreciation to the Government of Poland for submitting to it at its fifty-first session a first draft United Nations convention against transnational organized crime¹ and for hosting the meeting of the inter-sessional open-ended intergovernmental group of experts, established pursuant to resolution 52/85 of 12 December 1997, on the elaboration of a preliminary draft of a possible comprehensive international convention against transnational organized crime, held in Warsaw from 2 to 6 February 1998,

¹ A/C.3/51/7, annex.

Expressing its appreciation to the Government of Argentina for hosting the informal preparatory meeting of the Ad Hoc Committee, held in Buenos Aires from 31 August to 4 September 1998,

Expressing its appreciation to the Government of Thailand for hosting the Asia-Pacific Ministerial Seminar on Building Capacities for Fighting Trans-national Organized Crime, held in Bangkok on 20 and 21 March 2000,

Deeply concerned by the negative economic and social implications related to organized criminal activities, and convinced of the urgent need to strengthen cooperation to prevent and combat such activities more effectively at the national, regional and international levels, Noting with deep concern the growing links between transnational organized crime and terrorist crimes, taking into account the Charter of the United Nations and the relevant resolutions of the General Assembly,

Determined to deny safe havens to those who engage in transnational organized crime by prosecuting their crimes wherever they occur and by cooperating at the international level, Strongly convinced that the United Nations Convention against Trans-national Organized Crime will constitute an effective tool and the necessary legal framework for international cooperation in combating, inter alia, such criminal activities as money-laundering, corruption, illicit trafficking in endangered species of wild flora and fauna, offences against cultural heritage and the growing links between transnational organized crime and terrorist crimes,

1. Takes note of the report of the Ad Hoc Committee on the Elaboration of a Convention against Transnational Organized Crime,¹ which carried out its work at the headquarters of the United Nations Office for Drug Control and Crime Prevention in Vienna, and commends the Ad Hoc Committee for its work;

2. Adopts the United Nations Convention against Transnational Organized Crime and the Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime, and the Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea and Air, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime annexed to the present resolution, and opens them for signature at the High-level Political Signing Conference to be held in Palermo, Italy, from 12 to 15 December 2000 in accordance with resolution 54/129;

¹ A/AC.254/34.

3. Requests the Secretary-General to prepare a comprehensive report on the High-level Political Signing Conference to be held in Palermo in accordance with resolution 54/129;

4. Notes that the Ad Hoc Committee has not yet completed its work on the draft Protocol against the Illicit Manufacturing of and Trafficking in Fire-arms, Their Parts and Components and Ammunition, supplementing the United Nations Convention against Transnational Organized Crime;

5. Requests the Ad Hoc Committee to continue its work in relation to this draft Protocol, in accordance with resolutions 53/111, 53/114 and 54/126, and to finalize such work as soon as possible;

6. Calls upon all States to recognize the links between transnational organized criminal activities and acts of terrorism, taking into account the relevant General Assembly resolutions, and to apply the United Nations Convention against Transnational Organized Crime in combating all forms of criminal activity, as provided therein;

7. Recommends that the Ad Hoc Committee established by the General Assembly in its resolution 51/210 of 17 December 1996, which is beginning its deliberations with a view to developing a comprehensive convention on international terrorism, pursuant to resolution 54/110 of 9 December 1999, should take into consideration the provisions of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime;

8. Urges all States and regional economic organizations to sign and ratify the United Nations Convention against Transnational Organized Crime and the protocols thereto as soon as possible in order to ensure the speedy entry into force of the Convention and the protocols thereto;

9. Decides that, until the Conference of the Parties to the Convention established pursuant to the United Nations Convention against Transnational Organized Crime decides otherwise, the account referred to in article 30 of the Convention will be operated within the United Nations Crime Prevention and Criminal Justice Fund, and encourages Member States to begin making adequate voluntary contributions to the above-mentioned account for the provision to developing countries and countries with economies in transition of the technical assistance that they might require for implementation of the Convention and the protocols thereto, including for the preparatory measures needed for that implementation;

10. Decides also that the Ad Hoc Committee on the Elaboration of a Convention against Transnational Organized Crime will complete its tasks arising from the elaboration of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime by holding a meeting well before the convening of the first session of the Conference of the Parties to the Convention, in order to prepare the draft text of the rules of procedure for the Conference of the Parties and other rules and mechanisms described in article 32 of the Convention, which will be communicated to the Conference of the Parties at its first session for consideration and action;

11. Requests the Secretary-General to designate the Centre for International Crime Prevention of the United Nations Office for Drug Control and Crime Prevention to serve as the secretariat for the Conference of the Parties to the Convention in accordance with article 33 of the Convention;

12. Also requests the Secretary-General to provide the Centre for International Crime Prevention with the resources necessary to enable it to promote in an effective manner the expeditious entry into force of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime and to discharge the functions of secretariat of the Conference of the Parties to the Convention, and to support the Ad Hoc Committee in its work pursuant to paragraph 10 above.

Annex I

United Nations Convention against Transnational Organized Crime

Article 1. Statement of purpose

The purpose of this Convention is to promote cooperation to prevent and combat transnational organized crime more effectively.

Article 2. Use of terms

For the purposes of this Convention:

(a) “Organized criminal group” shall mean a structured group of three or more persons, existing for a period of time and acting in concert with the aim of committing one or more serious crimes or offences established in accordance with this Convention, in order to obtain, directly or indirectly, a financial or other material benefit;

(b) “Serious crime” shall mean conduct constituting an offence punishable by a maximum deprivation of liberty of at least four years or a more serious penalty;

(c) “Structured group” shall mean a group that is not randomly formed for the immediate commission of an offence and that does not need to have formally defined roles for its members, continuity of its membership or a developed structure;

(d) “Property” shall mean assets of every kind, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, tangible or intangible, and legal documents or instruments evidencing title to, or interest in, such assets;

(e) “Proceeds of crime” shall mean any property derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence;

(f) “Freezing” or “seizure” shall mean temporarily prohibiting the transfer, conversion, disposition or movement of property or temporarily assuming custody or control of property on the basis of an order issued by a court or other competent authority;

4. The provisions of this article shall also apply to victims insofar as they are witnesses.

Article 25. Assistance to and protection of victims

1. Each State Party shall take appropriate measures within its means to provide assistance and protection to victims of offences covered by this Convention, in particular in cases of threat of retaliation or intimidation.

2. Each State Party shall establish appropriate procedures to provide access to compensation and restitution for victims of offences covered by this Convention.

3. Each State Party shall, subject to its domestic law, enable views and concerns of victims to be presented and considered at appropriate stages of criminal proceedings against offenders in a manner not prejudicial to the rights of the defence.

Article 26. Measures to enhance cooperation with

law enforcement authorities

1. Each State Party shall take appropriate measures to encourage persons who participate or who have participated in organized criminal groups:

(a) To supply information useful to competent authorities for investigative and evidentiary purposes on such matters as:

(i) The identity, nature, composition, structure, location or activities of organized criminal groups;

(ii) Links, including international links, with other organized criminal groups;

(iii) Offences that organized criminal groups have committed or may commit;

(b) To provide factual, concrete help to competent authorities that may contribute to depriving organized criminal groups of their resources or of the proceeds of crime.

2. Each State Party shall consider providing for the possibility, in appropriate cases, of mitigating punishment of an accused person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

3. Each State Party shall consider providing for the possibility, in accordance with fundamental principles of its domestic law, of granting immunity from prosecution to a person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence covered by this Convention.

4. Protection of such persons shall be as provided for in article 24 of this Convention.

5. Where a person referred to in paragraph 1 of this article located in one State Party can provide substantial cooperation to the competent authorities of another State Party, the States Parties concerned may consider entering into agreements or arrangements, in accordance with their domestic law, concerning the potential provision by the other State Party of the treatment set forth in paragraphs 2 and 3 of this article.

Article 27. Law enforcement cooperation

1. States Parties shall cooperate closely with one another, consistent with their respective domestic legal and administrative systems, to enhance the effectiveness of law enforcement action to combat the offences covered by this Convention. Each State Party shall, in particular, adopt effective measures:

(a) To enhance and, where necessary, to establish channels of communication between their competent authorities, agencies and services in order to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of the offences covered by this Convention, including, if the States Parties concerned deem it appropriate, links with other criminal activities;

(b) To cooperate with other States Parties in conducting inquiries with respect to offences covered by this Convention concerning:

(i) The identity, whereabouts and activities of persons suspected of involvement in such offences or the location of other persons concerned;

(ii) The movement of proceeds of crime or property derived from the commission of such offences;

(iii) The movement of property, equipment or other instrumentalities used or intended for use in the commission of such offences;

(c) To provide, when appropriate, necessary items or quantities of substances for analytical or investigative purposes;

(d) To facilitate effective coordination between their competent authorities, agencies and services and to promote the exchange of personnel and other experts, including, subject to bilateral agreements or arrangements between the States Parties concerned, the posting of liaison officers;

ภาคผนวก ง.

**DRUG DECRIMINALIZATION IN PORTUGAL: LESSON FOR CREATING
FAIR AND SUCCESSFUL DRUG POLICIES**

G L E N N
G R E E N W A L D

DRUG
DECRIMINALIZATION
IN PORTUGAL

LESSONS FOR CREATING FAIR
AND SUCCESSFUL DRUG POLICIES

CATO
INSTITUTE

On July 1, 2001, a nationwide law in Portugal took effect that decriminalized all drugs, including cocaine and heroin. Under the new legal framework, all drugs were “decriminalized,” not “legalized.” Thus, drug possession for personal use and drug usage itself are still legally prohibited, but violations of those prohibitions are deemed to be exclusively administrative violations and are removed completely from the criminal realm. Drug trafficking continues to be prosecuted as a criminal offense.

While other states in the European Union have developed various forms of de facto decriminalization—where by substances perceived to be less serious (such as cannabis) rarely lead to criminal prosecution—Portugal remains the only EU member state with a law explicitly declaring drugs to be “decriminalized.” Because more than seven years have now elapsed since enactment of Portugal’s decriminalization system, there are ample data enabling its effects to be assessed.

Notably, decriminalization has become increasingly popular in Portugal since 2001. Except for some far-right politicians, very few domestic political factions are agitating for a repeal of the 2001 law. And while there is a widespread perception that bureaucratic changes need to be made to Portugal’s decriminalization framework to make it more efficient and effective, there is no real debate about whether drugs should once again be criminalized. More significantly, none of the nightmare scenarios touted by pre-enactment decriminalization opponents—from rampant increases in drug usage among the young to the transformation of Lisbon into a haven for “drug tourists”—has occurred.

The political consensus in favor of decriminalization is unsurprising in light of the relevant empirical data. Those data indicate that decriminalization has had no adverse effect on drug usage rates in Portugal, which, in numerous categories, are now among the lowest in the EU, particularly when compared with states with stringent criminalization regimes. Although postdecriminalization usage rates have remained roughly the same or even decreased slightly when compared with other EU states, drug-related pathologies—such as sexually transmitted diseases and deaths due to drug usage—have decreased dramatically. Drug policy experts attribute those positive trends to the enhanced

ability of the Portuguese government to offer treatment programs to its citizens—enhancements made possible, for numerous reasons, by decriminalization.

This report will begin with an examination of the Portuguese decriminalization framework as set forth in law and in terms of how it functions in practice. Also examined is the political climate in Portugal both pre- and postdecriminalization with regard to drug policy, and the impetus that led that nation to adopt decriminalization.

The report then assesses Portuguese drug policy in the context of the EU’s approach to drugs. The varying legal frameworks, as well as the overall trend toward liberalization, are examined to enable a meaningful comparative assessment between Portuguese data and data from other EU states.

The report also sets forth the data concerning drug-related trends in Portugal both pre- and postdecriminalization. The effects of decriminalization in Portugal are examined both in absolute terms and in comparisons with other states that continue to criminalize drugs, particularly within the EU.

The data show that, judged by virtually every metric, the Portuguese decriminalization framework has been a resounding success. Within this success lie self-evident lessons that should guide drug policy debates around the world

Portugal is the only European Union state explicitly to "decriminalize" drug usage.

Introduction

Around the globe, countries approach drug policy in radically different ways. In Communist China and various Muslim nations, drug traffickers and, in some instances, even those found guilty of possession of narcotics, receive draconian prison sentences and are even executed. At the other end of the policy spectrum, most people think of the Netherlands, which has long been perceived as leading the way in drug liberalization and, at least in Amsterdam, has long maintained a drug-tolerant culture, though it has never legalized drugs. Most countries, of course, fall somewhere in between. In the 1980s, the global policy trend was toward harsher criminalization approaches, even at the user level. In recent years, however, as drug policymakers have attempted to formulate policy recommendations for how best to manage drug-related problems exclusively on empirical grounds, there are signs that countries in every region of the world are reversing course.¹ This study will focus on one such reversal in Europe—Portugal's dramatic 2001 decriminalization policy.

Decriminalization, Depenalization, and Legalization

On July 1, 2001, a nationwide law in Portugal took effect that decriminalized all drugs, including cocaine and heroin. Since the enactment of that law, Portugal is and remains the only European Union state explicitly to "decriminalize" drug usage. The statute, in Article 29, uses the Portuguese word *descriminalizado*—decriminalization—to describe the new legal framework it implements. "Decriminalization" applies to the purchase, possession, and consumption of all drugs for personal use (defined as the average individual quantity sufficient for 10 days' usage for one person).

Even in the decriminalization framework, drug usage and possession remain prohibited (i.e., illegal) and subject to police intervention. But "decriminalization" means that infractions have been removed completely from

the framework of the criminal law and criminal justice system. Instead, they are treated as purely administrative violations, to be processed in a noncriminal proceeding.

It is important to distinguish between "decriminalization," the de jure scheme enacted by Portugal, and mere "depenalization," the prevailing framework in several EU states that have not decriminalized drug usage. The central agency of the European Union for coordinating drug policy data is the European Monitoring Centre for Drugs and Drug Addiction and in 2005, that agency promulgated the following definitional distinction between "decriminalization" and "depenalization":

"Decriminalisation" comprises removal of a conduct or activity from the sphere of criminal law. Prohibition remains the rule, but sanctions for use (and its preparatory acts) no longer fall within the framework of the criminal law.

[By contrast], "depenalization" means relation of the penal sanction provided for by law. In the case of drugs, and cannabis in particular, depenalization generally signifies the elimination of custodial penalties.²

In sum, "decriminalization" means either that only noncriminal sanctions (such as fines or treatment requirements) are imposed or that no penal sanctions can be. In a "depenalized" framework, drug usage remains a criminal offense, but imprisonment is no longer imposed for possession or usage even as other criminal sanctions (e.g., fines, police record, probation) remain available. "Legalization"—which no EU state has yet adopted—means that there are no prohibitions of any kind under the law on drug manufacturing, sales, possession, or usage.

As set forth below, several EU states have developed either formal or de facto forms of depenalization, particularly for personal cannabis usage. But no EU state other than Portugal has explicitly declared drugs to be "decriminalized."